

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

S. Bonifacij Episcopi Ferentini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-43699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-43699)

has voces prorupit: Gratias ago Deo meo, qui me tali ac tanto dono dignatus est. Cumque ad supplicium duceretur propheterico spiritu excitatus, ait Quæstoribus: Post dies septē oratores vestri mori succūbent, & vos post duodecim eisdem mors comprehendet. Dux verò post dies viginti quatuor aduersarijs in captiuitatem abducetur. Porro hoc meum corpusculum post annos tres ab hominibus nostris in loculos iam pridem mihi paratos deturatur. His dictis securi percussus est, statimq; sanguis & lac non sine ingēti omnium admiratione ex uerberibus eius profluxerunt. Quò miraculo multo Græcorum permoti ad fidem accesserunt: in quo postea, exitu certissimo martyris uaticinia prædite, mirificè cōfirmati sunt. Martyrio autem facti sunt S. Victor & beata Stephana in vrbe Damiana imperante Autonino & Sebastiano Duce.

VITA S. BONIFACII EPISCOPI FERENTINI in Tuscia. ex ea quæ est per D. Gregorium Papam lib. 1. dialog. cap. 9. Claruit circa tempora Iustini Imperatoris.

14. Maij.

Paupertas
ecclesie Fe-
rentinae.

S ANCTUS Bonifacius nutritus in obsequio Constantij presbyteri ciuitatis illius, quæ Ferentia dicitur, Antistes, & vitæ sanctitate & miraculis claruit. Habebat is vnicum paupertatis largitium vineam exiguam, quæ quodam die inæquitate irruente vastata est, vt in ea paucis vitibus parui rariq; racemi remansissent. Pro quo magister vir Dei omnipotenti Deo gratias egit, quod magister se inopia affligi cerneret. Sed cum iam tempus vindemiæ immineret, quadam die mandauit Constantio presbytero nepoti suo vt cuncta vini uascula, doliaque omnia vt antè cōsueuerat, piec fere-

prepararet. Quod cum nepos illius presbyter
 vidisset, valde admiratus est, quod quasi inania
 speraret: ut vini vascula prepararet, qui vinum
 nihil haberet: iussis tamen obtemperans omnia
 amore preparavit. Tunc vir Dei collectis racemis
 ad torcular abiit, & eiecit omnibus, solus ibi
 cum puero remansit à quo paucissimos illos ra-
 cemos calcari fecit. Cumque ex iisdem racemis pa-
 uca aliquid vini deflueret, coepit hoc vir Dei per
 omnia dolia vasaque, quae parata fuerant, pro bene-
 dictione diuiderere: vocatoque ad se presbytero ius-
 sisse pauperes. Tunc protinus tanta vini copia
 redundavit, ut omnia pauperum vascula
 repleverentur. Quibus cum se idonee satisfacisse con-
 sideraret, apothecam clausit, atque impresso sigillo
 munitam reliquit: moxque ad ecclesiam
 abiit. Die vero tertia, praedictum Constantinum
 vidit, & oratione facta apothecam aperuit, &
 in quibus tenuissimum liquorem infuderat,
 tantum vinum fundentia inuenit: ita ut pauimen-
 tum extrescentia vina inuaderent, si ad haec
 tempus tardius intrasset. Tunc terribiliter pre-
 cepto praecepit, ne quousque ipse in corpore vi-
 deret hoc miraculum cuiquam indicaret: parti-
 culariter videlicet, ne virtute facti, fauore humano
 eius, inde intus euanesceret, unde foris homi-
 num magis appareret.
 In quoque tempore cum beati Proculi marty-
 ris appropinquaret dies, vir nobilis For-
 tunatus magnis precibus ab eodem venerabili viro
 postulavit ut cum apud beatum martyrem Missa-
 rum solennia ageret ad benedictionem dandam in
 eorum locum declinaret. Vir autem Dei negare non
 potuit, quod ab eo ex Fortunati mente charitas po-
 sita.

Insigne mi-
raculum.

Q9

poscit.

Vir sanctus
abominatur
meulatore.

poscit. Peractis igitur Missarum solennijs, cum in
prædicti Fortunati venisset mensam, priusquam Deo
hymnum diceret, sicut quidam ludendi arte cibum
solent quærere, repente ante ianuam cum sinu viri
astitit, & cymbala percussit. Quem sanctus vir de-
dignatus audiens sonitum dixit: Heu heu, mortuus
est miser iste. Ego ad mensam refectiois veni, et
adhuc in laudem Dei non aperui: & ille cum sinu
veniens percussit cymbala. Subiuxit quoque dicens:
Ite, & pro charitate ei cibum potumque tribuite:
scitote tamen, quia mortuus est. Qui infelicis vi-
dum panem ac vinum ex eadem domo percipere
egredi ianuam voluit: sed saxum ingens sub
tecto cecidit, eique in verticem venit. Ex qua
percussione prostratus, in manibus iam semivivus
uatus est. Die verò altera, secundum viri Deo
tentiam, funditus finiuit vitam.

Benignitas
eius in pau-
peres.

Alio tempore Constantius nepos eius, equum
num duodecim aureis vendiderat, preciumque in
repositum. Tunc subito ad episcopum pauperes
venierunt qui importunè precabantur, ut eis
ad consolationem inopie largiretur. Sed vir
quia, quid tribueret, non habebat, & stare
cogitatione, nè ab eo pauperes vacui exirent,
cum repente nepotis equus & precium eius
reconditum in mentem venisset, accessit ad
& pie violentus claustra arcæ comminuit, et
duodecim aureos tulit: eosque indigentibus
euit, diuisit. Itaque Constantius presbyter
sus ex opere, arcam fractam reperit, & cabal
precium, quod in eam posuerat, non inuenit.
Voce magna perstrepare, & cum furore
mare cepit: Omnes hic viuunt, solus ego
hac viuere non possum. Ad cuius voces cum
quidam d

Erucas iuf-
fu pellit ex
horto.

magna erucarum multitudine eum cooperum in-
uenisset, quæ omne olus depascebantur, conuersus
ad easdem dixit: Adiuro vos in nomine Domini
Iesu Christi, recedite hinc, atque hæc olera com-
edere nolite. Quæ statim ad Dei verbum iræ omnes
egressæ sunt, vt nec vna quidem intrâ spatium hor-
ti remaneret. Sed quid mirum quod hæc de episco-
patûs eius tempore narramus, quâdo iam ab omni-
potente Deo, ordine simul & moribus creuerat:
dum illa magis miranda sint, quæ adhuc puerulus
gessit. Nam eo tempore quo cum matre sua puer
habitabat, egressus hospicio, nonnunquam sine

Ad huc puer
quàm fuerit
larg' in pau-
peres.

ne crebrò etiâ sine tunica reuertebatur: quia non
vt nudum quempiam inuenit, vestiebat, hic se
polians, vt se ante Dei oculos illius mercede ve-
ret. Quem mater sua frequenter increpare con-
uerat, dicens quòd iustum non esset, vt ipse
pauperibus vestimenta largiretur. Quæ die quâ
horreum ingressa, pœnè omne triticum, quod illi
in expensum totius anni præparauit, inuenit in
lio suo pauperibus erogatû: cumque semetipsum
alapis pugnisque tunderet, quod quasi an-
dia perdidisset, superuenit Bonifacius puer
eamque verbis, quibus valuit, consolari cœpit. Quæ
cum nihil consolationis admitteret, hanc rogauit
vt ab horreo exire debuisset, in quo ex omni
rum tritico parum, quod inuentum est, remansisset.
Puer autem Dei se illic protinûs in oratione
qui post paululum egressus ab horreo matrem

Precibus ma-
gnam tritici
copiam ob-
tinet.

duxit: quod ita tritico plenum inuentum est, quod
plenu anteã nō fuerat, vndè mater illius corru-
sumptus se congregasse gaudebat. Quo viso
culo compuncta mater, iam ipsa cœpit horreum
daret, q. sic celeriter posset, quæ petijisset, accipere
hæc

Hæc itaq
re consu
aus aufer
tribulo p
ent, galli
dam inter
veris voci
ment: is m
tem gallina
atione sur
ipes redijt
ipe ipsa m
er: & sic e
iu & simpl
no primum
RTORI
m. ex ea
Christi 246
Eacus Pe
Senatore
Ea præg
tera oblat
plam Iou
stabat sa
ras. Is à dæ
cipit, eiul
moribus im
geffat, qu
deos illi
repeteret,
egunt: cor
ta rundeat
qui hoc n

Hæc itaque in hospitij sui vestibulo gallinas nu-
 tunc consueerat: sed eas ex vicino rure vulpes ve-
 nus auferebat. Quadam verò die, dum in eodem
 vestibulo puer Bonifacius staret, vulpes ex more
 vitæ, gallinam abstulit. Ipse autem concitus ec-
 clesiam intrauit, & sese in orationem prosternens,
 precibus vocibus dixit: Placet tibi Dñe, vt de nu-
 trimentis matris meæ manducare nõ possim? Ecce
 non gallinas quas nutrit vulpes comedit. Qui ab
 oratione surgens, ecclesiã est egressus. Mox autem
 vulpes redijt, gallinam, quam ore tenebat, dimisit,
 præcibus vul-
 pem inter-
 cit.
 ipse ipsa moriens ante eius oculos in terram de-
 cidit: & sic exauditus est in rebus vilibus puer fan-
 tus & simplex, vt in paruis disceret, quantum de
 præsumere in magnis petitionibus deberet.

STORIA INSIGNIS PONTII MAR-
TIUS. ex ea qua apud Surium est? Passus est anno
Christi 246. Fabiani Papæ S. Philippi Imp. s.

Filius Pontius patrem habuit vrbis Romanæ ^{14. Maii.}
 Senatorum, Marcum nomine, matrẽ Iuliam. ^{S. Pontij pa-}
 rentes.
 Ea prægnans cum templa, falsorum deorum
 æra oblatura, vnã cum marito suo obiret, ad
 templum Iouis peruenit. Illud ipsa ingrediente,
 stabat sacerdos velato capite infula ornatus
 ras. Is à dæmone arreptus, velamen cum infula
 cepit, eiulansque mirum in modum templum
 horribus impleuit, itã dicēs: Hæc mulier filium
 concepit, qui grande hoc fanum funditus euer-
 tit deos illius cõminuet. Quas voces cum iden-
 ti repeteret, Marcus & Iulia in vicinas ades au-
 gmentate: correptoque saxo Iulia ven rem & late-
 ra undebat: Vtinam, inquiens, nõ concepissem
 qui hoc magnum delubrum & eius numina
 euer-